

Brenda van Osch: 'Het onvoltooide kind' Op zoek naar de grenzen van pril leven. Uitgeverij Balans, 2015. ISBN 9789460038655 (Zwangerschapsproblemen/ Aangeboren afwijking/ Meervoudig complex gehandicapte (MCG)/Dood/Goed leven/ Zeggenschap/PO) Zie ook: www.uitgeverijbalans.nl

Soort boek/ziekte/ stijl:

In dit boek van 253 pagina's schrijft Brenda van Osch over de geboorte van haar veel te vroeg geboren dochtertje Eva, die meervoudig complex gehandicapt blijkt en de dilemma's rond het behandelen van extreemvroeg geboren kinderen.

Flaptekst: '*Rood en licht doorschijnend, als een pasgeboren konijntje. Onaf en perfect tegelijk.*' Zo beschrijft Brenda van Osch de eerste aanblik van haar dochter Eva, die in 2002 veel te vroeg werd geboren. Eva woog 680 gram, minder dan een pak suiker. *Het onvoltooide kind* vertelt over de heftige maanden op de intensive care de heftige maanden op de intensive care en de jaren daarna waarin langzaam duidelijk wordt hoeveel handicaps en problemen Eva heeft.

Negen jaar later stapt Brenda van Osch opnieuw een afdeling neonatologie binnen - maar nu als journalist. De behandelgrens voor te vroeg geboren baby's is dan net verlaagd naar 24 weken. In het Academisch Medisch Centrum volgt ze enkele extreem jonge baby'tjes en hun ouders en zit ze aan tafel als het artsenteam beslist over leven en dood. In indringende gesprekken met de betrokkenen stelt ze de vragen die ze na haar dochters geboorte niet stelde. Hoe ver willen artsen gaan om prille levens te redden?

Moet alles gebeuren wat medisch mogelijk is? Ook gaat ze de confrontatie aan met Eva's dokter van toen en met zichzelf. Is ze blij dat haar dochter destijds gered is, of niet?

In Nederland worden jaarlijks zo'n 2500 baby's vóór de 32 weken zwangerschap geboren. Dit boek geeft op een unieke manier inzicht in de morele dilemma's rond leven en dood van deze kinderen.'

Over de schrijfster:

Brenda van Osch is journaliste, partner van Lennard en moeder van twee zonen en Eva, een meervoudig gehandicapte dochter die veel te vroeg geboren werd.

Citaten:

Pag.18: 'Al weken probeerde ik me voor te stellen hoe klein ze zou zijn. Ongeveer dertig centimeter was me verteld, zo lang als een A4'tje. Zwaarder dan een pondspak koffie, maar lichter dan een pak suiker. Ik haalde mijn pop van vroeger voor de geest, maar er wilde geen beeld van een baby'tje komen.

Nog altijd stak haar voet omhoog. Ik kneep één oog dicht en hield mijn hand in het licht, optisch naast haar beentje. Mijn wijsvinger was ongeveer even lang en dik als haar onderbeen. Ze woog 680 gram, had Lennard me verteld. Op tien gram na precies zoveel als de echoscopiste na de laatste metingen schatte. Hoe was het mogelijk.'

Pag.23: 'Het moest nog diep in de nacht zijn. We waren de enige ouders op de intensive care. Het licht was gedimd, de verpleegkundigen fluisterden, enkele couveuses waren afgedekt met een doek. Eva was om 21.31 uur geboren. Een van de artsen had het tijdstip hardop van de klok in de operatiekamer afgelezen, had Lennard verteld. Op 14 juli. Quatorze juilliet, een mooie datum. Eigenlijk had ze op 21 september geboren moeten worden, tien weken later.'

Pag.24: 'Pittig, dat zouden we nog vaak gaan horen. Het behoorde tot het jargon van bemoedigende woorden dat ouders de hoop moest geven dat alles goed kwam. Net als *stoer, dapper en eigen willetje*.'

Pag.184-185: 'Het gaat me zeer aan het hart dat we die kindjes geen pijnstilling geven om ze van de beademing te houden. Zo'n 24-weker ligt niet zomaar te huilen.(...) Het is alsof we bij een werkcollege zitten, 44 verpleegkundigen, enkele artsen en ik. (...) Onmiddellijk zie ik het uitzuigen van Eva's beademingsslang voor me.(Nog altijd overvalt me een vlag van misselijkheid als ik eraan denk.'

Recensies/Extra:

<http://medischcontact.artsennet.nl/Media-Cultuur/Boeken/Boek/148206/Boek-Het-onvoltooide-kind.htm> Hans van der Ploeg: '(...)Aanleiding is haar in de zomer van 2002 met dertig weken geboren dochter Eva; het meisje weegt bij de geboorte 680 gram. Ze ziet eruit als een 'pasgeboren konijntje'. Eva is er niet goed uitgekomen: ze is doof, zal nooit leren praten, schrijven of lezen. Ze is autistisch en mentaal geretardeerd. Wat is aanleg, wat schade door medisch ingrijpen? De vraag blijft klemmen.

De schrijfster completeert haar relaas met schrijnende casuïstiek van andere prematuren en wat dit voor de ouders betekent. Door de toegankelijke stijl is *Het onvoltooide kind* zeer de moeite waard voor medici én het grote publiek. Centraal staat de kwestie over de behandelmogelijkheden en kansen van baby's die met 24 weken geboren worden. Het debat over hoever we willen gaan met het behandelen van te vroeg geboren baby's moet ook buiten de geneeskunde worden gevoerd, poneert Van Osch. Ze heeft wel eens getwijfeld of ze liever had gezien dat Eva was overleden, maar aan het slot weet ze het zeker: 'Ik wil haar voor geen goud meer kwijt.'

<http://www.gezondheidenco.nl/brenda-van-osch-schreef-het-boek-het-onvoltooide-kind/>

Bol.com: hilliejj '(...) 30 maart 2015 (..) Ik heb dit boek gelezen omdat ik werk als kraamverzorgster. Het is zo mooi en ontroerend om te lezen hoe ouders erin staan en erover denken. Ik heb heel veel respect voor deze moeder hoe ze het gedaan heeft maar ook dat ze niemand beschuldigt. Maar met dit boek worden mensen die in een ziekenhuis werken misschien wel wakker geschut om te realiseren of het misschien toch anders moet gaan. Natuurlijk gebeurt niet bij alle kinderen die te vroeg geboren worden dit, maar het zet ouders wel aan het denken.'

proudmama 24 februari 2015: 'Wat een respect heb ik voor deze moeder. (...). Als men deze kinderen koste wat kost in leven laat met alle misschien en als... Dan moet men ook de verantwoording nemen om als het verkeerd afloopt en het kind ernstig beschadigd is, hier voorzieningen voor te treffen en de follow-up te blijven doen, en niet de ouders, alleen te laten met alle problemen. Zeker niet in deze tijd waarin de zorg voor de medemens ernstig onder druk staat.'

MJHHW Ik raad dit product aan
Amsterdam

17 februari 2015

Een prachtig, eerlijk en onthutsend boek, autobiografisch en journalistiek tegelijk, waar je nog lang over nadenkt.

Aanbevolen leesvoer voor studenten (Ortho) Pedagogiek en politici :

Wanneer we als maatschappij besluiten om deze kinderen geboren te laten worden en het maximale te doen om ze in leven te houden, zijn we het daarna aan deze kinderen en hun ouders verplicht om het maximale te doen om ze een zo goed mogelijk bestaan te bieden.